

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄρμενο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦσ.

1) Ὁ διατεταγμένος λοξῶς, ἐπὶ τῶν κρηθρῶν (ἢ ὑπὸ τὰς μελισσῶν λοξῇ διάταξις τῶν κρηθρῶν ἐν τῇ κυψέλῃ κατὰ τὸν τρόπον ὅμοιον πρὸς τὴν λοξὴν τῶν ἰστίων πλοίου διάταξιν ἀποδίδει περισσότερον μέλι): Ἀρμενᾶτες πίττες Κινίδ. Ρόδ. Κατ' ἐπέκτασιν δὲ λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν μελισσῶν ποῦ κατασκευάζουν τοιαύτας κρηθράς καὶ ἐπὶ τῶν περιεχομένων κυψελῶν: *Ἡδρα τὲς γυψέλες μου ἢ τὲς μέλισσές μου ἀρμενᾶτες* Ρόδ. Μέλισσα ἀρμενάτη Κύθηρ. Πβ. ἄρμενο 1 δ.

2) Οὐδ. πληθ. οὐσ., εἶδος λευκῶν σύκων Ἀμοργ.

ἀρμενεύω Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἀρμένις.

1) Κινουμαι βραδέως, ἀργοπορῶ, βραδύνω Πόντ. (Χαλδ.) Πβ. φρ. *ἄμον Ἀρμέντις* (ὡς Ἀρμένιος βραδύς). 2) Καταλαμβάνομαι, κατέχομαι ὑπὸ ἰσχυροῦ πείσματος, οὐδαμῶς μεταπειθόμαι Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Πβ. ἀρμενίζω (Π).

ἀρμένι τό, Ἡπ. — Λεξ. Αἰν. ἀρμέν' Θεσσ. (Καρδίτς.) Θράκ. (Σουφλ.) Μακεδ. (Βέρ. Βλάστ. Γρεβεν.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ὄρμινον κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ Ἀρμένις. Ἰδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λαογρ. 9 (1926) 443 κέξ.

Διάφορα φυτὰ μὲ τὸ κοινὸν χαρακτηριστικὸν ὅτι καπνίζονται αἱ λεχῶνες, ὅταν ἀρμενίζονται (ἰδ. ἀρμενίζω Π) 1) Τὰ ἐξῆς φυτὰ τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (compositae) α) Πύρεθρον τὸ παρθένιον (pyrethrum parthenium). Συνών. βάλσαμο, βασκαντιήρα. β) Χαμαίμηλον τὸ κοινόν (matricaria chamomilla). Συνών. τ' αἰ-Γεωργίου τὸ λουλουδάκι (ἰδ. αἰ-Γεωργίς 1), ἀγεωργίτικο (ἰδ. ἀγιγεωργίτικος 2), ἀγιολούλουδο 2, Ἀρμένις 9, ἀρμένος 2, χαμόμηλο. γ) Ἀνθεμὶς ἢ Χία (anthemis Chia). δ) Εἶδη χρυσανθέμων. 2) Τὸ φυτὸν ἐλελίσφακον τὸ ὄρμινον (salvia horminum). Συνών. καυλόχορτο, σαρκοθρόφι. [**]

Ἀρμενία ἢ, λόγ. κοιν. Ἀρμενιά πολλαχ.

Τὸ ἀρχ. ὄν. Ἀρμενία.

1) Τὸ γεωγραφικὸν ὄνομα Ἀρμενία καὶ κατ' ἐπέκτασιν τόπος ὑπὸ τῶν Ἀρμενίων κατοικούμενος κοιν.: Ἀσμ.

Ἐμένα τὸ πουλλί μου λείπει 'ς τὴν Ἀρμενιά, μήτε γραφή μου στέλνει μήτε ἀπηλογιά Αἴγιν.

Ἐκεῖς τοῆς χήρας τὸ παιδί, τοῆς Ἀρμενιάς τὸ γγόνι (τὸ ἐξ Ἀρμενίας ἢ καὶ ἐξ Ἀρμενίων γονέων καταγόμενον) Καπ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀρμενιά Ἀττικ. Πελοπ. (Ἀρχαδ. Μάν.) Ρόδ. Βουνὸ τῆς Ἀρμενιάς Πελοπ. (Μαντίν.) 2) Πληθος Ἀρμενίων ἀγν. τόπ. Διὰ τὴν σημ. πβ. Ἀρβανιτιά, Τουρκιά κττ.

ἀρμενιά ἢ, Χίος (Πιτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄρμενο.

Ὁ ὑφαντικὸς ἰστός. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀργαλειὸ 2.

ἀρμενιάζω ἀμάρτ. ἀρμινιάζου Θεσσ. Θράκ. (Κομοτ.) Μέσ. ἀρμινιάζουμι Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Μελέν. Σέρρ.) κ.ά.

Κατὰ ΠΠαπαγεωργ. ἐν Ἀθηνᾶ 24 (1912) 459 κέξ. ἐκ τοῦ ἀρμενίζω (Π), κατὰ ΣΚυριακίδ. ἐν Λαογρ. 8 (1925) 467 κέξ. ἐκ τοῦ ὄν. Ἀρμένις.

Ἀμτβ. πάσχω ἀπὸ ἐπιλόχιον πυρετὸν ἢ διανοητικὴν διατάραξιν ἐξ ἐπηρείας δαίμονος, ἐπὶ λεχοῦς Θεσσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Κομοτ.) Μακεδ. (Μελέν. Σέρρ.) κ.ά.: Ἡ λι-

χοῦσα νὰ μὴν ἀπουμ'νίσῃ' μουνάχ' τ'ς, γιατί ἀρμινιάζ' Κομοτ. Ἡ λιχῶνα ἀρμινιάζιτι Θεσσ. Ἡ λιχῶνα ἀρμινιάσκι Ἀδριανούπ. Μετβ. προξενῶ ἀσθενεῖαν ἢ διανοητικὴν διατάραξιν, ἐπὶ λεχοῦς Θεσσ. κ.ά.: Ἐπφδ. Μὴ ἀρμένιασι ἢ μάννα μ', μὴ ἀρμένιασι ἢ *babāz-ou-μ'*, μὴ ἀρμένιασαν τὰ ξαδέρφια μ' Θεσσ. Συνών. ἀρμενίζω (Π) 3.

ἀρμένιασμα τό, Μακεδ. (Θεσσαλον.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρμενιάζω.

Ὁ ἐπιλόχιος πυρετὸς ἢ ἡ διανοητικὴ διατάραξις λεχοῦς ἐξ ἐπηρείας δαιμονικῆς. Συνών. ἀρμένισμα (Π) 2.

ἀρμενιάτικα τά, Α.Ρουμेल. (Σωζόπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἀρμενιάτικος.

Τὸ ἐκ βασκανίας προερχόμενον κακόν, ἀσθενεῖά τις, ἐπὶ λεχοῦς καὶ τοῦ ἀρτιγεννήτου βρέφους: *Καλόθεσε δὴ λεχοῦσα 'ς τὸ κρεββάτι, ἔκανε ὅ,τι ἤξερε γιὰ νὰ μὴ πάθουνε τὸ παιδί κ' ἢ μάννα ἀπὸ νυχτοπάτημα κι ἀρμενιάτικα* (ἐκ παραδ.)

ἀρμενίδι τό, Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρμενίζω (Ι) καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

Τὸ θαλάσσιον ζῷον ἀργοναύτης ἢ ἀργῶ (argonauta argo) τοῦ γένους τῶν μαλακίων (mollusca) τῆς τάξεως τῶν κεφαλοπόδων (cephalopoda), ὁ τῶν ἀρχαίων ναυτίλος ἢ ποντίλος. Συνών. ἀρμενιστάρι. [**]

ἀρμενίζω (Ι) κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἀρμενίζω Χίος (Καρδάμ.) ἀρμενίζω Σίφν. Τήλ. ἀρμενίζου Τσακων. ἀρμινίζου βόρ. ιδιῶμ. ἀρμινίν-νον Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀρμενῶ Πελοπ. (Λακων. Πάτρ.) κ.ά. — Passow 294 ἀρμινῶ Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ῥμινίζω Νίσυρ. κ.ά. ἀρμανίζω Λεξ. Δημητρ.

Τὸ μεταγν. ἀρμενίζω. Ἰδ. ΠΠαπαγεωργ. ἐν Ἀθηνᾶ 24 (1912) 459 κέξ. Ὁ περισπώμενος τύπ. ἀρμενῶ ἐσχηματίσθη διὰ τὴν σύμπτωσιν τοῦ ἀορ. τῶν εἰς -ίζω καὶ τῶν εἰς -άω καὶ -έω ρ. καθὼς καὶ χαιρετίζω-χαιρετῶ, ψηφίζω-ψηφῶ κττ. Πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,272. Τὸ ἀρμανίζω κατ' ἀφομ. ἐξακολουθητικήν.

Α) Ἀμτβ. 1) Ταξιδεύω διὰ θαλάσσης, πλέω, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ πλοίων κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) Τσακων.: *Ὀλη τὴ νύχτα ἀρμενίζαμε. Τέσσερεις μέρες ἀρμενίζαμε 'ς τὸ πέλαγος πολλαχ. Ἀρμενίζεν ἓνα μῆνα, δυὸ μῆνες, ἓνα χρόνον, δυὸ χρόνια, ἔσωσεν τὸ ἀπόσωσεν σὲ μίαν ἐρημίαν* (ἐκ παραμυθ.) Μεγίστ. *Σηκών-νιτι τοὺν καράβιν 'ς τὰ παννιά, ἀρμινίν-νι μίαν ἡμέραν, δυὸ μέρις Λιβύσσ. Καράβια ἀρμινᾶνι Αἰτωλ. || Φρ. Ἀρμενίζω πρίμα* (πλέω ἐξ οὐρίας, οὐριοδρομῶ) Ἀρμενίζει καλὰ (μεταφ. διοικεῖ καλῶς τὰ τοῦ οἴκου κττ.) *Ποῦ ἀρμενίζεις; ἢ ποῦ ἀρμενίζει ὁ νοῦς σου;* (πρὸς ἀνθρώπον ἀφηρημένον ἢ ἀπάγοντα ἑαυτὸν ἐκ τῶν ὀρθῶν σκέψεων καὶ ἔργων καὶ ἀποτυγχάνοντα) σύνηθ. || Παροιμ. φρ. Π' ἀρμενίζει μπρὸς πάει (ὁ ἐργαζόμενος προκόπτει καὶ εὐημερεῖ) Μεγίστ. *Ὁποῖος ξέρει κι ἀρμενίζει δὲ φοβάται τὴ φουρτούνα* (ἐπὶ τοῦ γνωρίζοντος νὰ ὑπερβάλλῃ τὰς δυσχερείας τῆς ζωῆς) Ζάκ. *Κατὰ π' ἀρμενίζει θὰ πέση ἔξω* (ἐπὶ τοῦ σπατάλου) Ἀπύρανθ. || Παροιμ.

Ἐχετε γειά, γειτόνισσες, κ' ἐγὼ ψηλ' ἀρμενίζω

(εἰρων. ἐπὶ τοῦ ἀλαζονευομένου) Θήρ. κ.ά. Γνωμ.

Γέρω βορσά ἀρμενίζε καὶ νότο παλληκάρι

(βραχυλογικῶς ἀντὶ μὲ γέρω βορσά, μὲ παλληκάρι νότο, ἥτοι ταξίδευε ἀφόβως, ἀν παρῆλθον πολλαὶ ἡμέραι, καθ' ἃς πνέει βόρειος ἄνεμος, διότι δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ γίνῃ ἰσχυρότερος καὶ θιστῶν τὴν θάλασσαν τρικυμιωδεστέρα, τοῦναντίον δὲ προκειμένου περὶ τοῦ νοτίου ἀνέμου ταξί-

